

35 nm)
Elogia ac Epitaphia aliquot diuer-
forum Auctorum

IN OBITVM NOBILIS AC GENEROSI VIRI CAII RANZOVII REVERENDISSIMI ARCHIEPISCOPI Bremensis & Antistitis Lubecensis Iohannis Adolphi Ducis Slesuici, Holsatiae, Stormariae & Dithmarsiae, &c. Consiliarij ac praefecti arcis Gottorpiensis pie in Christo defuncti

Anno Domini 1591. aetatis anno
Climacterico 28. Mense 8.

*QVIBVS ADIECTA EST COPIA
literarum serenissimi Regis Daniae Friderici II.
de dimissione eiusdem Caij Ranzovij
cum is in Belgio captus
fuisset.*

ITEM EPITAPHIA IDAE RANZOVIAE,
CAII ET ELISABETHAE RANZOVIORVM FILIAE
& Henrici Ranzovij V. R. neptis à parentibus Apenrodæ posita.

Lipsiæ, M. D. XCI.

4-35

In insignia familiae gentis Ranzovianae.

Ranzovia gentis sunt haec insignia : cuius
 In Galea Martis cornua robur habent.
 Vna quid est albo quod pars nitet, altera rubro ?
 Arma duces belli, paxq; togata decent.
 Area cur non est facie insignita ferarum ?
 Nobilium clypeis quod decor esse solet ?
 Quem pietas, animi candor, quem conscia fama
 Nobilitat virtus, nobilis ille satis.

Caius Hen- rici V. R. filius	<table border="0"> <tr> <td>{ natus est</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">anno</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">[1562]</td> <td rowspan="2">9. Augusti.</td> </tr> <tr> <td>{ Segebergæ</td> </tr> <tr> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">[1591]</td> <td rowspan="2">20. Aprilis.</td> </tr> <tr> <td>{ obiit Bre- denbergæ</td> </tr> </table>	{ natus est	}	anno	}	[1562]	9. Augusti.	{ Segebergæ	}	}	}	}	[1591]	20. Aprilis.	{ obiit Bre- denbergæ
		{ natus est						}							anno
{ Segebergæ															
}	}	}	}	[1591]	20. Aprilis.										
						{ obiit Bre- denbergæ									

Vixit igitur annos 28. menses octo, diesq; vndecim.

277

Elogium Caij Ranzovij.

CAIVS Ranzovius, Henrici Regii in ducatibus Holsatiæ vicarii ac consilarii filius, natus est A. C. 1562. 9. Augusti, horâ 2. mi. 12. post meridiem. HIC in tenerâ ætate præceptori privato in disciplinam traditus, semina literarum feliciter hausit. Deinde in aulam Illustrissimi Principis Holsatiæ Adolphi susceptus, una cum Principibus Holsaticis D. Friderico, & D. Philippo educatus & liberalioribus artibus imbutus fuit. Ut autê studia humaniora ulterius persequeretur ac linguas etiâ peregrinas addisceret, à parente in Galliam missus est: ubi per hyemem Lutetiæ moratus, sequenti vere, duobus comitibus & aliquot nobilibus se conjungens in Angliam trajecit. Hac ferè totâ perlustratâ ac statu aulæ Anglicanæ explorato, in Galliam est reversus. Hac quoq; pene universa peragrâtâ, in patriam se recepit, ubi Metropolitanæ Ecclesiæ Hamburgensis Præpositus & Canonicus est electus. In Serenissimi Daniæ Regis Friderici I I. aulam ubi Danicam linguam didicit se postea contulit, à quo A. C. 1587. missus est ad Illustrissimum Ducem Parmensem, cum literis concernentibus tractationem de pace, inter potentissimum Regem Hispaniarum, & Serenissimam Reginam Angliæ ac Belgi-

A 2

cos

eos status. Rebus ibi dextrè confectis à duce Parmense
catenâ aureâ, ejusq; effigie donatus benignissimè able-
gatur. Iter ingressus, tribus ab urbe Bruxellâ miliaribus,
per 22. equites Bergenses, 9. die Ianuarii captus, omni-
busq; suis, quas tunc secum deferebat, fortunis spolia-
tus est. Sed literis Ducis Parmensis resignatis, agnitus à
Reginæ Angliæ capitaneo, & ad status inferioris Germa-
niæ missus, ab his liberatur & rursus ad Regem Daniæ qui
eam ob causam ad Illustrem Baronem Angliæ peregrinū
de Villugbui literas sequentis tenoris dederat dimit-
titur: qui eius captivitatis & injuriæ vindicandæ causa
naves Hollandicas 600. in freto Orsund detinuit: do-
nec persoluerent 30000. thalerorum. Ex eâ summâ
Cajo Ranzovio 10000. pro perpessâ captivitate & de-
tentione ex speciali gratia Rex donavit. Post obitum
Regis Friderici, mandato Reginæ, Regiam filiam, quæ
Illustrissimo Principi Brunsvicensi Henrico Julio eloca-
ta est, comitatus, in aula ejusdem Ducis aliquandiu sub-
stitit. Inde evocatum Reverendissimus & Illustrissimus
Archiepiscopus Bremensis Episcopus Lubecensis Io-
hannes Adolphus, dux Holsatiæ &c. in numerum con-
siliariorum Holsatiæ cooptavit, & administratorem am-
plissimæ præfecturæ Gottorpiensis constituit. Ad eam
suscipiendam contendens & thalami consortem Dide-
rici Blomij filiam sibi desponsatam ducere volens in iti-
nere febrili paroxismo est correptus. Invalescente mor-
bo in arce paternâ Bredenbergå sacram coenam cum
usurpâisset, & se Deo propitio firmâ fide commendaf-
set, spe resurrectionis & vitæ æternæ secuturæ fretus,
non sine acerbissimo dolore ac lacrymis suorum nec
absq; luctu publico totius Holsatiæ, quæ per ejus imma-
turum

235

turum obitum singulare decus ac præsidium amisit, inter
complexus parentum ac propinquorum, piè placidèq;
obdormivit, Anno Domini 1591. die 20. Aprilis cir-
citer horam 7. vespertinam. Dum viuebat piè, modestè
& sobriè viuebat, nemini grauis, nemini noxius sed talis
omnino, qui quod de Amphiarao Græcus Poëta scripsit.
Non videri sed bonus esse vellet. Nihil eo erat probius,
nihil comius, nihil munificentius, nemo amicorum ob-
feruantior, nemo sodalium studiosior, nemo iuuenum
humanior, & quod maioris est modestiæ, non solum pa-
res ferebat facile, sed etiam humiliores sibi æquabat, Ex
uultu eius enitebat bonitas, ex incessu grauitas, ex verbis
comitas & senilis prorsus prudentia. Corpus in Sarco-
phagum, quem pater Henricus sibimetipsi parari iusse-
rat, illatum, ac in sepulcrum avitum Itzehoense deposi-
tum fuit, anno eodem die 7. Maii. Sed inde postea in
conditorium, quod parens Henricus Ranzovius, con-
sensu Abbatissæ, Catharinæ Alfeldiæ consulum Itzeho-
ensium & Curatorum templi ad S. Laurentium propter
cryptæ avitæ angustias extrui curavit novum, cum avi,
avixq; corporibus est translatum. Sepulturæ interfue-
runt Serenissimæ ac illustrissimæ Reginæ Daniæ S o-
P H I A E Friderici I I. Regis relicte viduæ, & Reverendis-
simi illustrissimiq; principis Ioannis Adolphi, Archi-
episcopi Bremensis & antistitis Lubecensis legati, Hen-
ricus Ranzovius pater, ac præter defuncti fratres & affi-
nes, qui omnes ferè Regum Daniæ vel ducum
Holsatiæ sunt senatores, ac præfecti am-
plissimi alii ex nobilitate
complures.

D. S.

A 3

COPIA

COPIA LITERARVM

SERENISSIMI DANIAE REGIS FRI-
DERICI II. ad illustrem Baronem de Villugbui
Reginae Angliae D. Elisabethae, &c. Bergij ad Zomum
Gubernatorem de dimissione Caij Ranzovij
scriptarum Scanderburgo XI.
Februarij.

A. C. 1587.

*FRIDERICVS DEI GRATIA
Dania, Norwegia, Mandalorum Gothorumq;
Rex, Dux Slesvici, Holsatiae, Stormariae
ac Dithmarsiae, Comes in Oldenborch
& Delmenhorst,*

Fide dignis hominibus ad nos de-
fertur, aulicum nostrum mini-
strum Nobilem dilectum nostrum
fidelem Cajum Ranzovium, ab Il-
lustri Principe Parmensi, quo eum
ablegaveramus, redeuntem, à militibus, aut
praedonibus potius quibusdam, inter Bruxellam
& Coloniam interceptum & captivum abdu-
ctum esse: Hunc verò nos non nostri privati
commodi causa, sed cum literis, quæ pacem pro-
vincijs

236
vincijs Belgij, quam non sine magno labore &
sumptu conficere studemus, procurent, tesseraq;
salvi conductus & latinè & Germanicè scripta,
nostraq; manu & sigillo obfirmata, dimiseramus.
Ideoq; sane, uti par est, non parum indignè feri-
mus, nullo respectu ab hominibus illis contra jus
gentium tam insigniter peccatum, neq; proba-
turam hoc esse factum Serenissimam Angliæ
Reginam sororem nostram carissimam, cujus
nomini tamen hi prædones obstricti dicuntur,
quinimo pro merito per suos ministros punitu-
ram, certò confidimus. Cum verò simul hoc
quoq; nunciatum sit, ministrum nostrum Ran-
zovium Bergam ad Zomum, quam administra-
tionis tuæ creditam existimamus, perductum es-
se. Tametsi de benevola tua voluntate erga no-
stros minime dubitemus, proprioq; motu ope-
ram daturum credamus, quò dictus Ranzovius
liber & incolumis ad nos redeat: Hoc tamen ip-
sum clementer à te ut facias, simulq; ut militibus
illis interdicas, ut justis potius virtutibus quàm
prædonum artibus famam sibi parare studeant,
postulamus. Id enim nisi fiat, nos vicissim pro
ratione consilium capiemus, quo nostri dein-
ceps tuto magis itinera sua nostro jussu instituta
conficere possint. Cætero quàm Regiam nostram
benevolentiam tibi deferimus. Data &c.

INSCRI

*Inscriptio monum. nti Caij
Ranzovij*

SUBSISTE VIATOR
&
HENRICO RANZOVIO

trium Daniæ Regum in Ducatibus Vicario,
viro optimo, patri mœstissimo, pro
pietate tua condoletur.

Hic conditur

CAIVS

*Ex nobilissima & antiquissima Ranzovio-
rum gente apud Cimbro orientis. Spes
patris & patriæ, matris solamen,
columen familiæ*

Qui Reuerendis. Bremensis Archiepiscopi,
Holsatiæ Ducis, Ioannis Adolphi consiliarius,
& arcis Gottorpiæ Præfectus.

In ipso ætatis flore,
In medio vitæ cursu.

Cum, Hebdomatico quarto completo,
Vixisset annos octo & viginti,
Menses octo, diesq; vndecim.
Pro thalamo, quem cogitabat, tumulum adit.

Anno M. D. XCI. XX. Aprilis.

BREDBENBERGÆ.

Petrus Lindebergius.

277
EPITAPHIVM

Eidem Caio Ranzovio, erectum.

Agnanimi Herois, Ranzoo stemmat creti,
Præfens, quem calcas, continet ossa locus,
Cui pater HENRICVS, cui clari sanguinis ortus,
Cui nomen Caio, Cimbriaq; est patria.
Nomine qui Regis Danâum legatus abiuit
Ad Parmæ Illustrem, non sine honore, Ducem.
Quem princeps Cimber, nunc Præsul Ianus Adolphus
Bremensis, voluit consilium esse suum.
Et fidei illius Gottorum tradidit arcem,
Quæ vix Holfatico pulchrior vlla solo.
Cui Sponsata fuit Diderici filia Blomñ,
Quæ nunc tristis habet pro thalamo, tumulum.
Nondum complebat decimam trieterida vitæ,
Illum cum rigidæ mors daret atra neci.
Coelica pars cœlum subñt, pars terrea terram,
In quam post mortem summus & imus eunt.
Qui legis hoc nostrum carmen funebre, viator,
Vt moriari benè, in tempore disce mori.

ALIVD.

Eidem ab eodem.

Vincor materiâ, & cito tu vis ire viator,
Expediam verbis, ne mora longa tribus.
Hic jacet illustri CAIVS RANZOVIVS vrnâ,
Filius HENRICI, cætera noscis, abi.

Parens Filio.

Siccine mi CAI, ô CAI dulcissime fili,
Solvere nunc cogor iusta suprema tibi.

B

Siccine

Siccine mi fili, ô fili charissime CAI,
Nunc cogor natum te sepelire pater.
Te Iuuenem sepelire senex, tibi condere bustum,
Viuus & extincto pro thalamo tumultum,
Qui mihi debueras naturæ lege superstes
Soluere, quæ cineri munia soluo tuo.
Cui sextus jam nunc & sexagesimus annus
Labitur, & vitæ meta peracta ferè est.
In terris contra, cum tu, fili optime, nondum,
Vitæ complesti bis tria lustra tuæ.
O præmaturi cineres, ô funera cruda
O placide liceat mi, propereq; mori.
Sat patriæ & natis, hoc mundi in carcere vixi,
Dissolui cupio, cum Deo & esse meo.
Attamen haud mea, sed fiat diuina voluntas
Cui me trado volens, subñcioq; libens.

Filius Patri.

Ah pater exosis quid coelum fletibus imples,
Desine me nimium, desine flere pater.
Nemo hominum moritur casu, neq; nascitur vllus,
Pendet at à solo vitæq; morsq; Deo.
Quem penes est solum largiri viuere longum,
Quem penes est solum funera mœsta dare.
Cuius vt ipse vides, facta est immota voluntas,
Cui placuit rigido traderem vt ossa solo.
Ille iterum in vitam me nigrâ ex morte reducet,
Meq; meæ matri, restituetq; tibi,
Cum tuba coelestis feriet clangoribus orbem,
Hocq; triplex mundi flamma resoluet opus.
Quare age chare pater, duram compesce dolorem,
Teq; tibi serua, dum sinit ipse Deus.
Nil mihi singultus, lacrymæ nil proficit imber,
Cum factum infectum reddere nemo queat.
Sufficiunt tumuli &, quam præstas, patria storge,
Abs te nil aliud, mi pater, oro, vale.

P. L.

Eiusdem

Eiusdem Petri Lindebergij

Elegia consolatoria, de obitu filij viriliter ferendo, ad

Henricum Ranzouium V. R. patrem.

I toties morimur, quoties nos pignore priuant
Fata, velut docto Publius ore refert:
Heu quoties vixisse heros te nobilis aiam,
Pignoribus toties qui viduare tuis.

Primus de natis THEODORVS lumina claudit,

Qua stat Vandalix, pulchra Lubeca, caput.

Deinde Palatinas vbi Neccarus alluit arces,

IANVM præproperè sustulit atra dies.

Post natarum vna arctoo CATHARINA sub axe,

Ante diem celeri morte perempta cadit.

Mox annis animoq; vicens FRIDERICVS abiectu

Conficitur sclopi, Gallica castra sequens.

Tandem etiam post tot natorum funera CAIVM

Hocce tuo in senio mors trunculenta rapit.

Prætereo neptes, sileo quoq; pignora fratris,

Quorum non pauci succubuere neci,

Prætereo agnatos, quorum virtutis amore

Vita tibi dulcis, mors onerosa fuit.

Haud igitur mirum, cœli quod limen anheles,

Et rores fletu sidera sicca tuo.

E luctu in luctum cum coniecteris amarum,

Semper & obducto vulnere vulnus alas.

Quis sese in tali fortuna temperet? ah quis

Non tecum falsis se maceret lacrymis:

Verum cum fuerit fati hæc immota voluntas,

Ipsiussq; Dei velle, necesse feras.

Aduersus stimulos durum est impingere calces,

Durius aduersus fata mouere manum.

B 2

Fit

Fit facile & subito, fieri quod fata requirunt " "
Fit facile & subito, quod cupit ipse Deus. " "
Qui quod agit, bene agit, quod & ordinat, ordinat æquè, " "
Et iustus iustè quod facit omne facit. " "
Qui velut est visum & placitum sibi, cuncta gubernat " "
Siue ea grata tibi, siue molesta tibi. " "
Non absq; illius nutu passerulus vnus " "
Decidit in duram, corpore læsus, humum. " "
Neue aliquis nostri capitis de vertice cirrus, " "
Immò nec minimus, ni volet ille, pilus. " "
Quare age Ranzoi, domino te subñce Christo, " "
Et placidus placidè hoc pergraue perfer onus. " "
Hoc graue perfer onus, patientia nobilis herba est, " "
Sed non hanc ipsam quilibet hortus habet. " "
Atq; vt sæpè alios, sic hunc quoq; pelle dolorem, " "
Qui leuior cunctis iure putandus erit. " "
Huic etenim nato, reliquis quod fata negarunt, " "
Extremum dixti perpetuumq; vale. " "
Huic soli assisens, reliquis quod fata negarunt, " "
Lumina clausisti jam moritura pater. " "
Hunc solum solum, reliquis quod fata negarunt " "
Omnibus ex natis tumba paterna tegit. " "
Queis simul adñcio, quod Christo fidus adhærens " "
Mortuus in verâ & saluificante fide est. " "
Tuq; illum rursus rediuiua carne videbis, " "
Vltima cum terris fulserit illa dies. " "
Interea posito fletu, positoq; dolore " "
Et tu, qui similis bulla, memento mori. " "
Mors certa est, fortuna leuis, breue viuere nostrum " "
Pulchrum manè rubens, vespere triste jacens, " "
Ibimus hinc omnes, omnes hinc ibitis, ibunt " "
Quæ super & subter suntq; solum atq; salum " "
Fœlix qui tandem supremam funeris horam " "
Implet sine bono claudit amore DNI. " "
Hoc Iobi dicto, Dominus dedit, abstulit idem " "
Vt Domino placuit, cuncta ita facta cadunt. " "

Aliud

Aliud Epitaphium eiusdem.

Es ist auff Erd mit vnserm thun/
Ein kurze zeit vnd gleich ein Nuhn/
Wenn wir vermeinen erst zu leben/
Müssen wir vns dem Todt ergeben.
Da hilfft kein Kunst / hilfft kein gewalde/
Sterben muß beyde Jung vnd alt :
Sihedoch an diesen Jungen Heldt/
Es halff nichts / er muß aus der Welt/
Wiewol von geschlechte sehr gros er war/
Mit Ehr/ Kunst/ Tugend gezierd gar.
Drumb O Mensch dich sterblich acht/
Sündige nicht/ dein end betracht.

Definitio vitæ. Petri Lind.

Vita quid est? est mortis iter cumulusq; malorum
Cumq; labore dolor, cum dolore labor.

Memoriæ Caij Ranzovij.

Cur dolor ex morte est? certè est in funere foenus,
Cum morimur, cœlum nos capit, alma quies.
Terra dat hospitium, patrias vita altera sedes,
Hic luctum : in cœlis gaudia iustus habet.
An non deslendus potius qui nascitur infans?
Editus obñcitur pluribus ille malis.
Contra cum plausu rigidam mittendus in vrnâ,
Qui iuuenis fati lege solutus obit.
Hoc dictu facile est, qui verò ita mœlta suorum,
A se dimittat funera, rarus erit.
Quod vix Ranzovius poterit, quem fama celebrem
Quem virtus magnum, quem facit aula grauem.

B 3

Angit

Angit Nati obitus, de quo spes magna, parentem:
Hoc magè quod nullum viuere dignus erat.
Vixit in officio nulli grauis, omnibus æquus,
Ante annos animum, magnaq; corda gerens.
Signaq; plura dedit patriæ virtutis, vt illam
Consilio æquaret, moribus, arte, fide.
Sed quæ restabant maiora in rebus agendis
Heu dolor illa dies abstulit vna patri.
Ergo homo dum sano tibi sunt in corpore vires.
Quæ tibi promittis tempora & disce mori.
Vita est instabilis, nec constans, plena laborum.
Hæc perit vt prati flos cadit, vmbra fugit.

Bartholomeus Rhodomannus
Borussus.

Elegia

ELEGIA.

Ad generosum & Nobilem Virum D. Henricum Ranzovium Proregem in Ducatibus Holsatiae &c. lugentem immaturum filij sui Caij obitum, Consolationis ergo.

Scripta à

Georgio VVippermanno Pastore Segebergensi.

Imparibus numeris Hymenæum fortè parabã,
In laudem Caij scribere Ranzovij:
Caij, quem genuit, quem summo fovit amore
Henricus, claræ nobilitatis eques.
Tum mihi, nescio quis, largè flens nunciat ore:
Hei noster Cajus fata suprema tulit.
Ac vitam cum morte suam mutavit acerba,
Qui multos annos vivere dignus erat,
In luctu pater est, nec tædas ille jugales,
Sed nato tristes heu parat exequias.
Proh dolor hic rerum status est. epicedion ergo
Conveniens Cajo, non Hymenæus erit.
Obstupui primum fateor, vox faucibus hæsit,
Oraq; sunt lachrymis hei madefacta meis.
Cum mihi mens rediit, sic dictis ora resolvi:
Hei mihi quas turbas invida parca facit.

Dum

Dum sine respectu tollit juvenesq; senesq;
Nec, qui cuncta potest, impedit ista Deus
Sicne decet reprobis longam concedere vitam,
Ac immatura tollere morte bonos?
His ego dum, mœstus querulis indulgeo d. 315,
Incusans justî judicis acta D B I.
Accedit pietas, Dextram mihi vellicat aurem,
Os iubet in terram ponere, sicq; refert:
Carpere non fas est, quidquid divina voluntas,
Rebus in humanis, ordinat atq; facit,
Ergo file scriptumq; para, mœstissimus eheu
Quo pater in luctu se recreare queat.
In duris mittit si quis solatia rebus,
Sinceræ præstat religionis opus.
Hinc, Henrice, tibi, Prorex ac nobilis heros,
Carminis elucet summa caputq; mei.
Hos elegos mitto, quo sit medicina dolori,
Quem fecit nati mors inopina, tuo.
Ne tuus excedant metam luctusq; dolorq;
Sed verbo summi sint moderata D B I.
Non peccat, quisquis defunctum luget amicum,
Nam luctum suadet pagina sacra pium.
Ac exempla refert moderati plurima luctus,
Tempore quæ tristi sunt meditanda piis.
Stoica duricies nostris à mentibus absit,
A verbo summi discrepat illa D B I.
Namq; DEus storgas nobis insevit, amoris
Flagrantis nexus, pro bonitate sua.
Hoc ex fonte fluunt lachrymæ, luctusq; dolorq;
Cum mors sub leges nos vocat atra suas,

Nec

239

Nec tua dum mæres, ob chari funera nati,
Culpari meritò mens generosa potest.
Attamen hunc casum moderatè ferre memento,
Te scitò patriæ totius esse patrem.
Hujus, Si propriam contemnis, parce saluti,
Cimbria nam sine te salva manere nequit.
Et nunc per summi numen venerabile patris:
Per Christum, cuius turba redempta sumus:
Perq̃ animam Caij, quæ nunc erepta periculis
In Christi placido vivit ovatq̃; sinu,
Obsecrat hei luctu te squalida Cimbria mortem
Ut non acceleres ipse dolore tibi.
Non igitur totum, Prorex, te trade dolori,
Sed patriæ serva te, precor, ipse tuæ.
Tu patriæ currus, tu lux, auriga, salusq̃;
Deq̃; tua pendet nostra salute salus.
Ergò, res quantum patitur, moderare dolorem,
Morigeros etenim nos decet esse Deo.
Hic solus mundi determinat omnia rector:
Ipsius ex nutu nascimur & morimur,
Qui putat incerto volui mortalia casu,
Fallitur, & nil, se quo tueatur, habet.
Quàm vilis precij res est passerculus unus?
Attamen in terram non cadit absq̃; Deo.
Nos magis esse DEO curæ, quisnam neget? ergò
Sunt animo placido cuncta ferenda tibi.
Cum bona sit semper cunctis divina voluntas
Anteferenda bonis: anteferenda malis.
Et quia transegit vitæ benè filius annos,
Haud poteris vitæ de brevitate queri.

C

Sat

Sat vixit, benè qui vixit, moriturq, beatè,
In salvatoris cognitione sui.
Vitaq; non hæc est meritò longæva putanda,
Complures annos quæ numerare potest.
Sed quam commendat pietas, prudentia rerum,
Et virtus cunctis anteferenda bonis,
Talis vita tui, prorex clarissime, nati,
Perbrevis illa quidem, sed sine labe, fuit.
Non illi pietas, non defuit inclyta virtus,
Virtutisq; comes gloria, fama, decus.
Atq; fuit rerum prudentia major in illo,
In reliquis ætas quàm juvenilis habet.
Quàm fuerit constans, fidusq; in rebus agendis,
Danorum locuples regia testis erit:
Ac Brunopolitana domus, nam filius illic.
Virtutis promisit plurima signa suæ.
Hinc est Gottorpâ factus præfectus in arce
Bremensis læto præfulis auspicio.
Ascriptusq; viris, quorum est ante omnia munus.
Consilij patriam ritè juvare suam
Quam benè Danorum Friderici regis in aula
Vixerit, id cunctis innotuisse reor.
Namq; à rege pio peregrinas missus in oras,
Legati functus munere ritè fuit.
Et meritò, linguam quia calluit ipse latinam,
Gallorum dextrè novit & ore loqui.
Si non præpropera sublatus morte fuisset,
Esset ad huc ipsi cum juvenile decus:
Præmia virtutis Cajus majora tulisset.
Sed non est summo res ita visa DEO.

Hæc

240

Hæc te fortassis, prorex, meminisse juvabit,
Defuncti nati quòd pia vita fuit.
Præterea placidus vitæ fuit exitus illi.
Hic etiam, luctum quo modereris, habes.
Nam mortalis homo quia non sine crimine vivit,
Æternæ mortis cogitur esse reus.
Cogitur esse reus, nec spes est vlla salutis,
Ni Christum capiat justificante fide.
Solus enim Christus spes est, solamen, asylum,
Confusæ mentis lux, medicina, salus.
Hunc tuus excepit fidei quoq; filius ulnis,
Cum sensit mortis tempus adesse suæ.
Ingenuè factus transactæ crimina vitæ,
Des, inquit, veniam Christe benigne mihi.
Ut de promissa mea mens sit certa salute,
Sanguine me recrea, corpore pasce tuo.
Annuit his precibus Christi Clementia Iesu,
Spernere namq; pias non solet illa preces.
His ita transactis, prorex clarissime, Caij
Perstitit in vera mens generosa fide.
Et moriens animam migrantem tradidit illi,
Innocua cujus morte redempta fuit.
Nunc ea percipiens æternæ gaudia vitæ,
Conspectu fruitur colloquioq; D E I.
Tempore postremo quoq; glorificata resurget
Quæ nunc fit spurcis vermibus esca, Caro.
Hæc animo voluens, prorex ac nobilis heros,
Impositum à Domino fer patienter onus.
Subditus esto D E O, finemq; impone dolori:
Hoc, quem tu luges, filius ipse rogat.

C 2

Te,

Te, pie Christe, precor, moestos solare parentes :
Per verbum potes hoc nam pie Christe tuum.

*Henricus Ranzovius Cajum alloquitur, filium
suum vita defunctum.*

Siccine, mi fili, florentibus integer annis
Tu moriens alti scandis ad astra poli ?
Et nos hei miseros lacrymarum in valle relinquis
Queis sine te nunquam vita placere potest.
Hei tibi quem luctum nobis moriendo parasti.
Præmatura nimis mors tua namq; fuit.
Patria te luget, te tristi squalida luctu
Prosequitur lacrymis sponsa pudica suis.
Te miserè lugent, qui te genuere parentes :
Et causam luctus atq; doloris habent.
Sponsus eras, fili, nec non, pro more recepto,
Debebas cantu læticiaq; frui.
Sed nunc pro thalamo bustum, pro virgine terram
Pro læto cantu nœnia mœsta capis.

Respondet filius.

Desine, chare pater, nimis indulgere dolori,
Nam mea res nunc est in meliore loco.
Exul eram, fateor : nunc cœli sede receptus,
Ante Deum vita, læticiaq; fruor.

Georg. Vvippermannus.

EPI-

EPICEDION.

247

It ne jaces **CAI HENRICI** carissima proles
RANZOVI, arx Gottorp quando regenda datur?
Ab jam muneribusq; etas & amoribus apta
Præfectum & sponsum mors quia ademit, erat:
incluta præpositum cœtu te vidit eorum

HAMBURG A vna quibus lex veneranda Canon.
Te Princeps aula juvenem suspexit **ADOLPHVS**:
Regia & hinc carum Rex **FRIDERICVS** habet.
Namq; es visus, Alexandrum qui Orator adires
Parmæ, præ reliquis commodus esse, Ducem:
Scilicet inter & Hispanum, pacem, inter & Anglam,
Cum te legito conciliare studet.

A. C.
1387.

Digno causa viæ simul est sermone relata,
Dux mutare notas vult celeratque notis.
Quas capiens diversus abis: spoliaris at armis,
Captus Bruxella non procul, atq; notis.
Demitur ut signum tabulis, ibi cernitur hosti
Indicium faciat quæ Ducis, ecce, manus.
Qua visa rursus es Regem dimissus ad ipsum,
Quod tibi, idem factum qui putat esse sibi.
(Nam didicere status verè cecinisse Poëtam:
An nescis longas Regibus esse manus?)
Nec mora sexcentas Batavum subsistere naves
Iussit, ubi aurifero est Hafnia clara freto:
Quæ tricies mille ut Ioachimi à valle vocatos
Penderunt nummos, Rex ait, ite citæ.
Tu quoq; ne nullo doneris munere, **CAI**,
Tertia pars multæ sit tua deinde refert.
En animum, exstincti cuius virtute negant jam
Fata frui, Regis regia facta docent.
Anni abeunt, non omnis abit sed luctus, ibi Heros
Guelfus **HENRICVS IVLIVS** hospes ait:
Sat luctu, lacrumisq; datum: nova gaudia quero:
Nulla Venus ignes, tu nisi Elisa levas:

C 3

Tu mihi

5
 Tu mihi Diva places : tu regno fida relicto
 Ibis ad HENRICI principis uxor opes.
 Emicuit, comitata fuit quæ fœdere Divam
 Coniugij iunctam copia læta virum :
 Vnà hic & CAI, florentibus integer annis
 Magni animi iuvenis conspiciendus ades.
 Tecta vbi Guelforum post tædia longa viarum
 Celsa micant, hic sit iam mora grata refers :
 Principis usq; adeo tua movit pectora virtus,
 Nec latuit CAII mens generosa Ducem.
 Non adamas, non sic rutilans oblectat & aurum,
 Ut vir, virtutum dulcis imago, placet.
 Absentem hunc IANVS Præsul Bremensis ADOLPHVS,
 Holsatim quo iam Principe fulta domus,
 Delegit, ceu re dubia non futilis auctor
 Consilijs habitus qui graue ferret onus :
 Ferret onus, quod honos humeris imponit, & arcens
 Cimbrorum regeret quam tenuere Duces.
 Ergo vocatus abit Guelforum sede relicta,
 Quam Princeps gemino nomine clarus habet :
 Atq; Bredenbergam cari genitoris ad arcem:
 Tendit, ubi infestat languida membra lues.
 Qua tandem exstinctus patriæq; patrisq; Ducisq;
 Cimbrorum, astra iubar, robur, Ocellus, adit.
 Plura pede Heroo vates accommoda dicent,
 Hæc CAIO cecinit mæsta Thalia : Vale.

A. C.
1590.

cc
cc

M. Henricus Gerlacijs Hamb.

ALIVD.

QVis modus, & nostræ sit quæ fiducia vitæ,
 Optima vel primo tempore rapta docent.
 Vivere cum ventres & inania pondera terræ
 Cernamus pilij secula multa senis,
 Sive ita fata volunt, seu crimina nostra merentur,
 Quod prodest transit, quod nocet usq; manet.

Quam

42

*Quam brevis at cursus, nostræ sit & orbita vita
Velox, sors hominum præcipitata docet.
Sicut araneoli tenuatur stamen ab aura,
Ceu rosa mane virens, vespere sicca perit:
Sic homines pereunt: Mors illos improba tollit,
Et redit in cineres quod fuit ante cinis.
Sic cadit ante diem CAIVS RANZOVIVS eheu,
Vnica spes, columen præsidiumque patris.
Hic puer ingenuas castis cum moribus artes,
Cumque pia didicit relligione fidem,
At teneris siquidem rectis assuescere multum est,
Quæ puer ediscit, post sciet illa senex.
Ingenij ob dotes, queis mens exculta nitebat,
Nestoreos annos vivere dignus erat.
Dexteritas laudata, fides, studiumque fuissent,
Sive obeunda domi munia, sive foris.
Omnibus acceptum, multis prodesse paratum,
Consilio, eloquio, iudicioque gravem,
Invida mors tollit vernantis flore juventæ:
Illius à rabie quis superesse queat?
Omnia falce metit, precibus nec flectitur ullis:
Ab nihil eximij mors fuit esse diu.
Nunc mens astra colit, sed nomen vivet in orbe,
Dum veniens summum finiet hora diem.*

Bonifacius Calenius Hamb.

Epita-

175
 EPITAPHIA
 IDÆ RANZOVIAE.

Ida Henrici V. R. neptis	<table border="0"> <tr> <td rowspan="2"> <table border="0"> <tr> <td>nata est</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">anno</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">1588</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">die 8. Septemb. mane hora 7.</td> </tr> <tr> <td>Itzeboe</td> </tr> </table> </td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> </tr> <tr> <td>mortua</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> </tr> <tr> <td>Apenrodæ</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> </table>	<table border="0"> <tr> <td>nata est</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">anno</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">1588</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">die 8. Septemb. mane hora 7.</td> </tr> <tr> <td>Itzeboe</td> </tr> </table>	nata est	}	anno	}	1588	}	die 8. Septemb. mane hora 7.	Itzeboe	}	}	}	}	}	}	mortua	}	}	}	}	}	}	Apenrodæ	}	}	}	}	}	}							
			<table border="0"> <tr> <td>nata est</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">anno</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">1588</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">die 8. Septemb. mane hora 7.</td> </tr> <tr> <td>Itzeboe</td> </tr> </table>							nata est							}							anno							}	1588	}	die 8. Septemb. mane hora 7.	Itzeboe	}	}
nata est	}	anno		}	1588	}	die 8. Septemb. mane hora 7.																														
Itzeboe																																					
mortua	}	}	}	}	}	}																															
Apenrodæ							}	}	}	}	}	}																									

*Inscriptio monumenti Idæ Ranzoviae,
 Ipsa loquitur.*

Primum quidem est, Sileno teste,
 non nasci aut natum cito mori. At
 ego, illud improbo, hoc probo. Il-
 lud, inquam: Si enim non nata, nec
 homo nec imago. Et opificis fu-
 issem. Hoc: si enim non tam citò mortua multis
 exposita fuisset morbis & periculis. Cum itaq;
 per mortem ad vitam, de peregrinatione ad pa-
 triam, ab æstu ad refrigerium ex agone ad braui-
 um, dulci somno sopita peruenerim, gratulor
 mihi, quod & ego. DA Idea & imago Dei mei
 nascendo facta, quodq; citò moriendo ego Ida
 ita innumeris sim prærepta malis. Nunc autem
 trimula hic Apenrodæ sub monumento à patre
 Caio Mauritij filio, aio & matre Elisabethâ Hen-
 rici trium Daniæ Regum Vicarij filiâ vtriusq;
 Ranzo-

Ranzovijs erecto, resurrectionem carnis exspectans recubo, mortua 22. Februarij sepulta 22. Martij Anno Domini 1591.

*IDA RANZOVIA PER PRO-
sopopœiam versiculos hos canit, qui soluta
oratione Epitaphio conscripto corre-
spondent.*

Non melior res est, Silenus protulit olim,
Quam nunquam nasci, vel cito posse mori.
Hoc ex parte placet dictum, sed displicet illud
Quod nunquam nasci rem putat esse bonam.

Nam quid homo ? miranda Dei viuentis imago,
Sit licet innumeris obrutus ipse malis.
Ergo hominem natam me lætor, lætor & inde,
Paucorum annorum quod mea vita fuit.
Nam multis prærepta malis nunc Ida quiesco,
Exspectans reditum Christe benigne tuum.
Quæ monumenta vides tumulo super addita nostro,
Curavit fieri mœstus uterq; parens.

ALIVD.

Charæ matris amor, chari spes vnica patris,
Oblectamen avi, delictumq; auix
Ida ego Ranzovñ dulcissima filia Cañ,
Trima sub hoc busto contumulata tegor.
Noluit vltorius fragilem me viuere vitam
Mortales inter, qui regit astra, DEVS
Ne mala, quæ forsan citò sunt ventura, viderem
Innumerisve alijs obruerer vitijs.
Sed quoniam in toto nihil est optabile mundo,
Me voluit superâ luce domoq; frui.

D

O nimi-

U
O nimium foelix, cui verè ætatis in ipso.
Concessum est nitidi regna subire poli.

Auus nepti.

Tu quoq; suprema & communis nostra voluptas
Ante diem neptis sic mihi rapta iaces?
Quæ me, quæq; auiam, matremq; patremq; solebas
Blandiloquis verbis exhilarare tuis.
Me lepido risu, lepidoq; agnoscere visu,
Ac animum ex omni parte leuare meum.
O dolor ô lacrymæ, ô quam sunt immitia fata
Quam miserum humanæ conditionis opus.
Qui mediâ morimur vitâ, viuicq; cadauer
Mortis in expletæ mancipiumq; sumus.
Sed mihi quid restat? num quod te trimula vidi?
Matri quod genuit? quod peperitvè patri?
Ah non, à superis maius solamen habemus,
Nempe quod hac positâ coelica vita manet.
In qua, quam primum me terris fata vocabunt
Tecum perpetuæ sabbata pacis agam.
Dñ faxint properè & placidè celsa æthera scandam
Et tua tantisper molliter ossa cubent.

Neptis auo.

Non opus est tanto lassè pia numina luctu,
Et mea, ceu facis, hæc fata queraris, A v B.
Chara quidem neptis tibi, charaq; filia patri
Vsq; fui, at multò charior ipsa D B O.
Vos me mortalem fecistis viuere vitam
Christus at æternam perpetuamq; dedit.
Vos lacrymas saltem; at Christus cum morte cruorem
In cruce pendendo fudit amore mei.
Vos vilem à me non potuistis pellere morbum,
At Christus morbum sustulit atq; necem.
Meq; ex naufragio in portum, patriamq; reduxit,
Nullus vbi labor est, nullus vbi dolor est.

Hunc

44

Hunc meritò ergo sequor, qui vos quoq; tempore iusto
Ducet adhunc pacis lætitiæq; locum,
Este modò vnanimes fortunam ad vtramq; parati
Quo benè possitis, cum venit hora, mori,

Aliud.

Sie leg ich Caij Ranzowen Töchterlein/
Nach Gottes willn in mein Kämmerlein/
Die ich war von Natur in Sünden gborn/
Vnd hette derwegn müssen sein verlorn.
Wann du nicht H. Er Christ mich mit deinem Blut/
Erlöst hettest von Sünden / Hell vnd Todt.
Der du mein leben / mein trost / vnd gewin/
Darumb ich leb oder sterb / auch dein ich bin:

Henricus Ranzovius Vicarius Regius ad imita-
tionem Pontani de suo Sarcophago.

Viuus lapideum hunc mihi parauit lectulum,
In quo iacerem mortuus.
Noli obsecro me mortuum laceffere,
Qui nemini viuus obfui.
Henricus ille namq; sum, Ranzovius
Regis Dani Vicarius
Quem plurimum plures amarunt Principes,
Suiq; passim subditi
Quem docti honestarunt viri, cumq; improbis
Laude cumulauerunt probi.
Nunc, Hospes, ecquis sim, aut mage fuerim, tenes
Veruntamen qui tu fies.
Non cognitum est mihi, igitur vt teipsum bene
Noscas rogo. His longum vale.

25

Emblema H. R. V. R. Pictura.

*Cranio super impositum Horologium, spicis
tritici ex eo nascentibus, cum hac
inscriptione:*

DIES MORTIS ÆTERNÆ VITÆ
NATALIS EST.

Des zeitlichen Lebens außgang!
Ist des Ewigen ein anfang.

Grana velut putrefacta novas meditantur aristas,
Corpus sic gignent ossa sepulta novum.
Nempe ex interitu fluit instauratio nostri,
Principiumq; boni finis acerbus habet,

Aliud.

Quid Cranij sibi forma novi vult ista? quid hora?
Quidq; super Cranio vult nova nata seges.
Nempe dies mortis, vitæ fit origo perennis:
Qui moritur mundo, nascitur ille Deo.
Scilicet hoc Henrice placet tibi symbolon Heros
Inclyte, quod pietas suggerit ipsa tibi.
At tibi fera dies mortis tamen occidat, opto,
Vt sint virtuti tempora longa tuæ.
Vt quacunq; Deus te sponte beaverit hora,
Æternæ vitæ sit genitura dies.

Nicolaus Reusnerus
Poëta Laur.

Huius

Huius Ranzovij symboli æquipollentia.

Mors vitæ principium

Interitus instaurat.

Corruptio generat

Finis præteriti, principium futuri

Victurus morere.

Miseria felicitatem parit.

Τὸ παρὸν οὐδὲν, τὸδε μέλλον ἅπαντα

Futura præsentia non videbunt, sed præsentia futura

Induivæ exuiviarum non erunt memores,

πάντα παλαιὰ νέα.

Prudentius.

Mors hæc reparatio vitæ est.

Alud D. Pauli ab Eitzen.

Viuentes morimur, morientes viuimus, ergò

Viue memor mortis, mortemq; pauescere noli.

Vita malis plena est, pia mors, pretiosa quies est.

Vitam mors sequitur, sed mortem vita beata.

Mors nobis lucrum, quia vita est Christus Iesus.

D. Bernhardus.

Mors piorum est finis malorum & ianua ad vitam.

Ergò.

Sursum verte animum, sursum tua lumina flecte,

Terreaq; hoc rigido cuncta relinque solo,

Mors certa est incerta dies & funeris hora,

Si sapias, hoc ipso tempore, discite mori.

Epistola consolatoria

REVERENDI AC
CLARISSIMI VIRI, D. DAVIDIS
Chytræi, sacræ Theologiæ Doctoris ac Pro-
fessoris in Acad. Rost. ad Illustrem & gene-
rosam virum Henricum Ranzovium Vi-
carium Regium, de obitu filij Caij
placidè ferendo.

S. D.

*NOBILIS & Magnifice
Heros, patrone colende, po-
steaquam de Nobilissimig e-
neris ac ingenij juvene sen-
lem prudentiam, & virtu-
tis maturitatem, ante annos
adepto, filio tuo, CAIO, su-
perioribus diebus ex hac vita evocato, intellexi:
ad officium pietatis & gratitudinis, Domino &
patrono de me optime merito debita, pertinere iu-
dicavi,*

EPISTOLA CONSOLAT.

dicam, συμπάθειαν meam, & doloris ac mœstitiæ so-
cietatē, tali tempore declarare. Vult enim Deus
nos aduersis amicorum & patronorum casibus
verò mœrore affici, & simul de communi natu-
ræ nostræ infirmitate, de causis ingentium mise-
riarum & mortis humanæ, & de fontibus con-
solationum, quos DEVS monstrauit, cogitare.
Magnum quidem & acerbum vulnus præpro-
pera & immatura mors talium liberorum cor-
di nostro infligit, in quibus Ingenium cœleste suis
velocius annis surgit, & ante annos animumq;
gerit, curasq; viriles: qui virtute & industria
singulari exculti ac politi, jam patriæ suæ, & Re-
gibus ac principibus, patriæ Dominis, cum laude
seruire cœperant: & quos, si diutius vixissent,
magno Reipublicæ & suis præsidio & ornamen-
to futuros, spes erat. Sed non casu fortuito, nec
causis secundis tantum nasci & occidere homi-
nes, ut pulcherrimæ arborum & herbarum flores
hoc anni tempore subito defluunt ac pereunt, vel
ut poma, alia matura, alia ante maturitatem,
decidunt, sed certo Dei patris cœlestis consilio &
volun-

171
EPISTOLA

voluntate, certa vita spatia, alijs longiora alijs
breuiora tribuimus. Definiti enim dies homi-
nis sunt, ut vox diuina inquit, Numerus mensi-
um illius penes te Deus est, constituisti terminos
eius, qui præteriri non poterunt. Etsi autem cau-
sas diuini consilij, optima quæq; prius à nobis au-
ferentis, & impleri numeris deteriora suis per-
mittentis, omnes perspicere non possumus: tamen
cum omnibus hominibus statutum sit semel mori:
multis calamitatibus & periculis tempestiue
morientes præripi, non solum exempla plurimo-
rum, fortunâ potentiâ, dignitate, florentiû, Pom-
pei, Ciceronis, Cræsi, Polycratis, Valeriani Cæsa-
ris, &c. quibus diutius vixisse nocuit: Verum
etiam cœlestia oracula confirmant. Et uno ve-
luti fasce, Seneca, mortis tempestiue commoda
complectens, exclamat; O ignaros malorum suo-
rum, quibus non mors, ut optimum natura in-
uentum, laudatur; quæ siue felicitatem includit:
siue calamitatem repellit, siue satietatem aut las-
situdinem senis terminat: siue **IUVENILE**
AEVVM, DVM MELIORA SPE-
RAN-

CONSOLATORIA.

257

RANTVR IN FLORE deducit: siue
 pueritiam ante duriores gradus reuocat. Omni-
 bus finis: multis remedium: quibusdam votum:
 de nullis melius merita, quam de ijs, ad quos ve-
 nit, antequam inuocaretur. Floruit Filius tuus,
 ingenij sagacitate & prudentia senili: singulari
 in rebus agendis dexteritate ac industria; mo-
 rum grauitate, & victore omnium voluptatum
 animo, plane adhuc iuuenis. Iam quicquid ad
 summum peruenit, ad exitum properat, ait idem
 Seneca; eripit se aufertq; ex oculis perfecta vir-
 tus, nec vltimum tempus expectant, quæ in pri-
 mo maturuerunt. Ignis quo clarior fulsit, eò citi-
 us extinguitur. Sic ingenia, quo illustriora, eò
 breuiora sunt, ut de Marcello adolescente, Au-
 gusti sororis filio, Virgilius cecinit, ostendent ter-
 ris hunc tantum fata, nec ultra esse sinent. Au-
 gustus ipse, viuum & unicum ferè inter reges,
 Aristotelicæ beatitudinis, cum excellenti sapien-
 tia, virtute & felicitate, cetera etiam fortuna
 bona coniuncta habentis, exemplum: duos nepo-
 tes suos, Caium & Lucium, in quibus spem ge-
 neris

E

neris

EPISTOLA

neris & imperij præcipuam collocarat, in ipso
 ætatis ac rerum gerendarum flore amisit. M.
 Cato ille sapiens & senex, filium prætorium, vi-
 rum optimum, & virtute præstantem, terra se
 mandasse refert, cum contra sibi ab illo parenta-
 ri decuisset. Paulus AEmilius ille, qui Perseum
 Macedonia regem à se captum, in triumpho du-
 xit, cum ex quatuor filiis, duos adoptandos, in
 Scipionum & Fabiorum familiam dedisset;
 duos superstites, illis ipsis triumphis diebus, ante se
 ex hac vita migrare vidit.

Hac cum summis istis Imperij Romani lumi-
 nibus, & alijs, Principibus & privatis, in Ec-
 clesia Dei euenerit: iniustum esset à nobis similia
 onera recusari. Præsertim cum Deum sapienti &
 grauisimo consilio, nostræ potissimum utilitatis
 & salutis causa, nos morbis & nostrorum morte,
 & alijs aduersis casibus interdum exercere scia-
 mus, ut timor Dei, fides, inuocatio nostra, pa-
 tientia, & ceteræ virtutes, quæ rebus omnibus
 ad voluntatem fluentibus, languidiores fiunt, &
 paulatim prorsus extinguuntur; per crucem &
 cala-

CONSOLATORIA.

248

calamitates in nobis explorentur, exerceantur, crescant, & confirmentur.

Vere enim Demetrius, vitam securam & sine ullis fortuna incursionibus, Mare mortuum appellat, quod nullis ventorum flatibus, ut cetera agitetur, nihil habere ad quod exciteris, ad quod te concites, cuius denunciatione & incursum firmitatem animi tui tentes, ut Attalus etiam, Stoica disciplina Philosophus, dixit, malle se, ut eum fortuna in castris suis, quam in delicijs habeat. Sed nostrae potius Philosophiae principis Christi testimonijs utamur, qui omnis doloris ac arumnarum expertes, pro spurijs & nothis, non pro filijs à Deo haberi ostendit. Quis enim est filius, quem non erudit subinde, & castigat pater.

Quod igitur, te quoque, non Aristotelica solum felicitate, ut de Augusto Cesare paulò ante dixi, sapientia, virtute, doctrina, splendore, gloria, flore liberorum, opibus, latifundijs, plena auctoritatis & dignitatis senectâ vigentem: sed etiam post mortem, secuturam beatitudinem in caelis a-

E 2

ternam

EPISTOLA

ternam, expectantem: subinde mortalitatis & fragilitatis humane DEVS tuorum funeribus & alijs rebus incommodis admonent, benevolentiam Deij erga te paternam, hac quoque in parte agnosces, nec voluntati Deij vehementius repugnabis.

Dumque carissimus filius tuus in vera agnitione & invocatione filij DEI Domini nostri Iesu Christi decesserit: certo statuimus eum, in aeterna cum Deo & ecclesia caelesti consuetudine, consecutum esse aeterna cum Christo gaudia, & letari, se miseris arumnose huius vitae mortalis perfunctum esse, & nunc coram frui conspectu & voce filij Deij, & clarissimorum regum Davidis, Iosiae, Constantini, Caroli. I. Christiani III. Fridericij II. & nobilissimij Herois, Ioannis Ranzovij, avi paterni, & fratrum qui eum precesserunt; & tuam ac nobilissimae matris & fratrum, sororumque superstitem salutem DEO commendare.

Quod si in Christum credimus, & fidem verbis ac promissis eius habemus (inquit D. Cyprianus

anus

CONSOLATORIA.

anus.) Cur non cum Christo futuri, & de Domini pollicitatione securi, ad Christum, cum quo victuri, & semper regnaturi sumus, leta securitate venimus? quis non ad meliora festinet? Iam terrenis caelestia, & magna paruis, & caducis aeterna succedunt. Quis hic anxietatis & sollicitudinis locus? quis inter haec trepidus & moestus est, nisi cui spes & fides deest, eius est enim mortem timere, qui ad Christum nolit ire: eius est nolle ad Christum ire, qui se non credit, cum Christo regnare. Et paulo post: Non igitur sunt lugendi fratres & liberi nostri, accensione dominica de seculo liberati: Cum sciamus, non eos amitti, sed praemitti; recedentes praecedere: ut proficiscentes & nauigantes, desiderari eos debere, non plangi: nec accipiendas hic esse atras vestes, quando illi ibi indumenta alba iam sumpserint.

Non dubito autem, te, uniuersam Ecclesiae doctrinam, & hunc praecipue portum vitae ac salutis aeternae, in quem filius tuus tempestiuo cursu iam peruenit, intuentem, & haec quae commemorata-

EPISTOLA CONSOLAT.

ui omnia, & alia dolorum remedia cogitantem, mediocriter in Dei voluntate adquiescere, & inæstitia repugnare. Existimaui tamen ad officium patrono & amico de se optimè merito pertinere, tali tempore, aliquam communis inæstitia & luctus significationem ostendere. Quod, te, tali sapientia & bonitate virum, non aspernari, confido. Deum æternum patrem Domini nostri Iesu Christi, fontem omnis consolationis & vitæ presentis ac æternæ, ardentibus votis precor, ut tibi, & nobilissima conjugii tue, vires animi & corporis confirmet, & vitam ad multorum hominum & Reipublicæ salutem proroget, & universam familiam vestram incolumem & florentem perpetuo seruet. Data Rostochij,

Calendis Maij, Anno

M. D. XCI.

F I N I S.

*Lipsiæ, Zacharias Bervvaldus excudebat,
Anno M. D. XCI.*

49

115

115 6 7

208

Umg. VI 67

[Dissertationes

miscell. Vol. 21.]

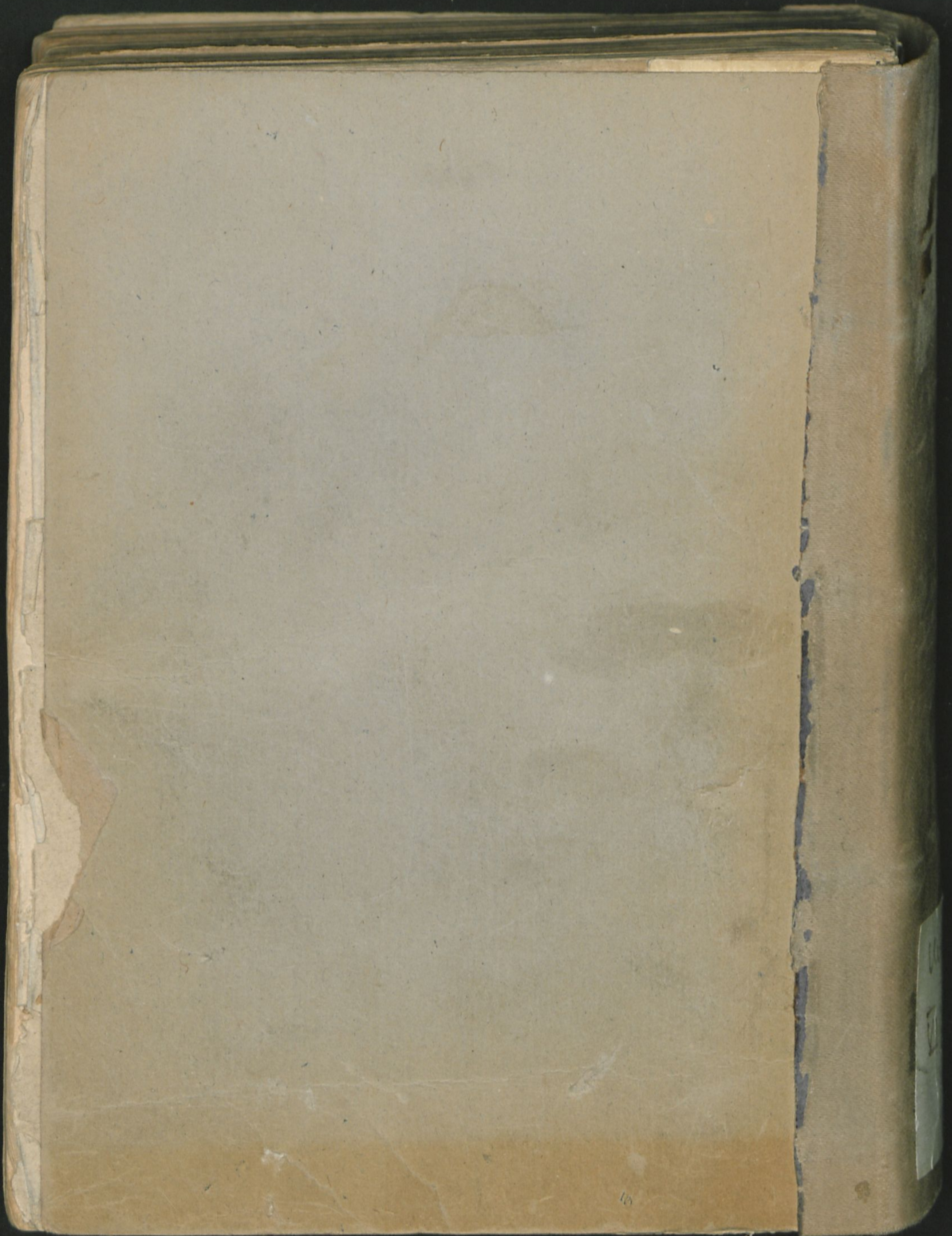
ULB Halle

3

002 402 475

A-20

35

nmj

Elogia ac Epitaphia aliquot diuer-
forum Autorum

IN OBITVM NOBILIS AC GENEROSI VIRI CAII RANZOVII REVERENDISSIMI ARCHIEPISCOPI Bremensis & Antistitis Lubecensis Iohannis Adolphi Ducis Slesuici, Holsatiæ, Stormariæ & Dithmarsiaë, &c. Consiliarij ac præfecti arcis Gottorpiensis piè in Christo defuncti

Anno Domini 1591. ætatis anno
Climacterico 28. Mense 8.

*QVIBVS ADIECTA EST COPIA
literarum serenissimi Regis Danie Friderici II.
de dimissione eiusdem Caij Ranzovij
cum is in Belgio captus
fuisset.*

ITEM EPITAPHIA IDAE RANZOVIAE,
CAII ET ELISABETHÆ RANZOVIORVM FILIÆ
& Henrici Ranzovij V. R. neptis à parenti-
bus Apenrodæ posita.

Lipsiæ, M. D. XCI.

4-35

